

Sygn. akt II AKa 30/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2014r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Mariusz Tomaszewski

Sędziowie: SSA Maciej Świergosz

SSO del. do SA Sławomir Siwierski (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Magdalena Ziembiewicz

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. del.do Prok. Apel. Cezarego Ćwirleja

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2014r.

sprawy **L. P.**

oskarżonego z art. 280§2kk; art. 282kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 9 września 2013 r. - sygn. akt III K 212/12

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zwalnia oskarżonego L. P. w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze oraz od opłaty za II instancję.

Sławomir Siwierski Mariusz Tomaszewski Maciej Świergosz

UZASADNIENIE

Oskarżony L. P. został oskarżony o to, że :

I. **w dniu 1 stycznia 2012r., w P., używając przemocy wobec M. W. (1) polegającej na przyłożeniu noża do brzucha, doprowadził go do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 300 zł i pieniądze w kwocie 40 zł tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.**

II. **w dniu 1 stycznia 2012 roku, w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc dokonaniem zamachu na życie i zdrowie P. W. (1), doprowadził go do rozporządzenia własnym mieniem poprzez zmuszenie do wydania telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 150 zł tj. o przestępstwo z art. 282 k.k.**

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 9 września 2013 roku , sygn.akt III K 212/12 uznał oskarżonego za winnego tego, że :

1. w dniu 1 stycznia 2012r., w P., używając przemocy wobec pokrzywdzonego M. W. (1) polegającej na przytrzymaniu go ręką za odzież, a także posługując się niebezpiecznym przedmiotem w postaci noża, który przyłożył pokrzywdzonemu do brzucha w sposób widoczny dla pokrzywdzonego, zabrał pokrzywdzonemu w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 180,00 zł wraz z kartą pamięci (...) o wartości 39,00 zł i kartą SIM o wartości 50,00 zł oraz pieniądze w kwocie 40,00 zł, to jest popełnienia przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. w dniu 1 stycznia 2012r., w P., grożąc pokrzywdzonemu P. W. (1) natychmiastowym użyciem przemocy swoją postawą polegającą na tym, że w sposób widoczny dla P. W. (1) przystawił wcześniej nóż do ciała kolegi pokrzywdzonego M. W. (1), żądając wydania jego mienia, a następnie bezpośrednio po tym zdarzeniu podszedł do P. W. (1) i rozkazującym tonem zażądał wydania od niego telefonu komórkowego, co doprowadziło pokrzywdzonego - pod wpływem strachu i poczucia zagrożenia - do wydania oskarżonemu telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 120,00 zł, który oskarżony zabrał w celu przywłaszczenia, to jest przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego L. P. w punktach 1 i 2 wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności sąd połączył i wymierzył oskarżonemu w ich miejsce łączną karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami poprzez zapłatę:

#.

- na rzecz pokrzywdzonego M. W. (1) kwoty 40,00 (czterdzieści) zł;
- na rzecz pokrzywdzonego P. W. (1) kwoty 120,00 (sto dwadzieścia) zł;

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 19 marca 2012r. do dnia 20 marca 2012r. (dwa dni), uznając, że jest równoważne dwóm dniom kary pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci noża składanego z rękojeścią koloru czarnego jako służącego do popełnienia przestępstwa opisanego w pkt 1.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego zaskarżając go w całości.

Na podstawie art. 438 pkt. 1, 3 i 4 k.p.k. zarzucił :

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia , a polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, podczas gdy prawidłowa i logiczna ocena okoliczności zdarzenia oraz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wiedzie do wniosku przeciwnego, a uchybienie to miało wpływ na treść wyroku,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że oskarżony w toku postępowania przygotowawczego złożył wyjaśnienia dobrowolnie, bez przymusu ze strony funkcjonariuszy Policji i pominięciu w tym zakresie późniejszych wyjaśnień oskarżonego złożonych przed sadem oraz opinii biegłych sadowych lekarzy psychiatrów jednoznacznie wskazujących na niską sprawność intelektualną oskarżonego oraz łatwość w manipulowaniu oskarżonym, a które to uchybienia miały wpływ na treść wyroku,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia , a polegający na przyjęciu, iż oskarżony podczas zdarzenia używał noża zabezpieczonego w jego mieszkaniu podczas gdy z zeznań pokrzywdzonego P. W. (1) jednoznacznie wynika , że sprawca posługiwał się zupełnie innym rodzajem noża tj. nożem do tapet, którego nie znaleziono, a które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony został wytypowany jako sprawca rozboju przez M. W. (1) na podstawie okazanych na tablicy poglądowej zdjęć, podczas gdy z zeznań tego pokrzywdzonego wynika , że okazanie zdjęć było obarczone wadą procesową, a nadto, że rozpoznanie oskarżonego nie było jednoznaczne, a które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony dokonywał zakupów w sklepie (...) wraz z drugim sprawcą oraz pokrzywdzonymi, podczas gdy nagranie z monitoringu przedstawia osobę nie będącą oskarżonym , a które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a polegający na przyjęciu, że skrócenie jednej nogi oskarżonego powoduje u niego chód nazywany przez pokrzywdzonego „bujanka”, charakteryzujący się równomiernym przenoszeniem ciężaru ciała na nogi podczas chodzenia, a podczas gdy schorzenie oskarżonego powoduje „utykanie”, czyli inny zupełnie sposób poruszania się, a które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na pominięciu opisu wyglądu sprawcy przedstawionego przez pokrzywdzonego M. W. (1), różniącego się od wyglądu i sylwetki oskarżonego, a które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na pominięciu stanu zdrowia psychicznego pokrzywdzonego M. W. (1) ustalonego przez powołanego biegłego, w szczególności zaburzenia postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń przez tego świadka, a które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku,

- niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy, mianowicie czy K. L. rzeczywiście był pierwszą osobą, która nabyła na R. telefon pochodzący z przestępstwa, ponieważ zachodzą w tym zakresie istotne wątpliwości, a niewyjaśnienie tych wątpliwości ma wpływ na treść wyroku, a w efekcie powoduje to błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na przyjęciu za wiarygodne zeznań świadka K. L., podczas , gdy z wyjaśnień oskarżonego oraz z zeznań A. B. wynika, że świadek ten zeznawał nieprawdę, a które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych czynów.

Sąd Apelacyjny zważył , co następuje:

Apelacja nie jest zasadna

Obrońca podniósł szereg zarzutów , które w jego ocenie wynikały z uchybień stanowiących dokonanie błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku.

W pierwszym rzędzie podnieść należy, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może się sprowadzać do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz formułując go należy wykazać jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennych poglądów w zakresie ustaleń faktycznych, opartych na innych dowodach niż te, na których oparł się sąd I instancji, nie może prowadzić samo w sobie do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych (poruszone w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 29 października 2010 r., II AKa 162/10, KZS 2011, Nr 3 poz. 47 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 20 listopada 2012 r., WA 24/12, publikowany www.SN.pl).

Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd I instancji w sposób wszechstronny i kompleksowy przeprowadził postępowanie dowodowe, co umożliwiło prawidłowe odtworzenie stanu faktycznego, a w konsekwencji dokonanie

prawkłowej kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonemu. Sąd orzekający przeprowadził rzetelną ocenę dowodów wskazując dokładnie, którym z nich i w jakiej części dał wiary, a którym przymiotu wiarygodności odmówił. Stanowisko swoje w tej kwestii przedstawił w uzasadnieniu orzeczenia prawdkłowo stosując zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Rozważania Sądu I instancji aczkolwiek swobodne nie noszą cech dowolności, a tym samym korzystają w pełni z ochrony przewidzianej w treści art. 7 k.p.k.

Odnosząc się do treści apelacji obrońcy oskarżonego i podnoszonego przez niego zarzutu nieprawdkłowej oceny początkowych wyjaśnień oskarżonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym stwierdzić należy, że w swojej istocie dotyczy on prawdkłowości oceny tego dowodu, a więc naruszenia zasad oceny dowodów określonych w art. 7 k.p.k. i tym samym winien być określony jako zarzut naruszenia tegoż przepisu prawa procesowego. Zarzut ten nie jest zasadny. Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szczegółowo wskazał, dlaczego i w jakiej części uznał jedynie pierwsze wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne. Nie ma potrzeby powtarzania w całości argumentacji zawartej w uzasadnieniu wyroku. Wystarczające jest wskazanie, że trafnie uznał sąd orzekający, iż jedynie początkowe wyjaśnienia w pewnym zakresie pozostają w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, który zasadnie uznany został za wiarygodny. W szczególności trafnie sąd I instancji odrzucił jako nieprawdkłowe późniejsze twierdzenia oskarżonego jakoby wyjaśnienia te złożył będąc do tego przymuszony przez funkcjonariusza Policji. Twierdzenia te nie znajdują żadnego potwierdzenia w dostępnym materiale dowodowym. Wskazać należy, że pierwsze wyjaśnienia oskarżony składał przed prokuratorem i już z tego względu trudno przyjąć, by w ich trakcie doszło do naruszenia swobody wypowiedzi oskarżonego. Rzekome wywieranie wpływu na oskarżonego nie znalazło potwierdzenia w toczącym się postępowaniu przygotowawczym w sprawie 2 Ds. 1249/12/17 Prokuratury Rejonowej Poznań Grunwald, które zostało umorzono. Zasadnie sąd I instancji uznał, że obrażenia ciała stwierdzone u oskarżonego po zatrzymaniu nie mają związku z wymuszaniem przy użyciu siły fizycznej nieprawdkłowych wyjaśnień, a mogą wynikać z postawy oskarżonego w momencie jego zatrzymania w trakcie którego był agresywny i uderzał głową w ścianę. Zauważyć trzeba, że treść początkowych wyjaśnień świadczy o tym, że nie były one przekazaniem informacji, które oskarżony miał uzyskać od przesłuchujących go funkcjonariuszy policji. Oskarżony w ich trakcie wskazał, że nóż, którego używał do popehnienia przestępstwa znajduje się w jego mieszkaniu, co znalazło potwierdzenie w wynikach przeszukania. Zauważyć trzeba, że oskarżony jest osobą, która wielokrotnie miała już kontakt z wymiarem sprawiedliwości, co jest okolicznością wskazującą na to, że musiał doskonale orientować się co do tego, że złożenie wyjaśnień określonej treści przed prokuratorem może mieć istotne znaczenie dla późniejszego określenia jego odpowiedzialności. Trudno w takiej sytuacji założyć, że pomimo to zdecydował się nieprawdkłiwie siebie obciążać. Wbrew twierdzeniom obrońcy wyniki badania psychiatrycznego oskarżonego nie tłumaczą takiego zachowania. Obrońca w zasadzie poza powołaniem się na niską sprawność intelektualną oskarżonego nie wskazuje jaki ten fakt miałby mieć związek ze złożeniem przez oskarżonego nieprawdkłiwych obciążających samego siebie wyjaśnień.

Podkreślić należy, że o ocenie pierwszych wyjaśnień oskarżonego jako w znacznej części wiarygodnych przesądziła ocena pozostałych dowodów.

Podstawowe znaczenie w tym względzie miała ocena zeznań pokrzywdzonego M. W. (1), który co do istotnych szczegółów jednolicie opisał przebieg wydarzeń zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i na rozprawie. Świadek ten wskazał na oskarżonego jako na osobę, która mogła dokonać na nim przestępstwa. Pewne wahania świadka co do identyfikacji oskarżonego zwłaszcza na rozprawie są oczywiste z uwagi na to, że świadek miał krótki kontakt z oskarżonym i to w sytuacji bardzo go stresującej. Trafnie sąd I instancji uznał, że zeznania tego świadka wskazują na oskarżonego jako na osobę, która dokonała na jego szkodę przestępstwa, tym bardziej, że przemawiają za tym inne okoliczności podane przez świadka uzasadniające takie właśnie wskazanie na oskarżonego. Z zeznań świadka wynikało, że przed napaścią widział oskarżonego w sklepie (...):”. Zapis monitoringu, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, tę okoliczność potwierdza. Nie ulega wątpliwości, że osoba, która jest widoczna na tym zapisie jest bardzo podobna do oskarżonego i to w uderzającym stopniu. Potwierdza to opinia biegłego z zakresu identyfikacji osób na podstawie zapisów wizualnych, która wykazała wiele cech wspólnych wyglądu osoby widocznej na zapisie z wyglądem oskarżonego, takich jak proporcje budowy twarzy, jej kształt, długość włosów i przebieg linii owłosienia, wysokość czoła, układ brwi, stopień zaznaczenia okolic łuków jarzmowych kształt małżowiny

uszej. Jedynie niedoskonałość zapisu nie pozwoliła biegłemu na przeprowadzenie analizy antroposkopijnej w ujęciu cech indywidualnych pozwalającej na kategoryczną identyfikację oskarżonego. Odnosząc się zatem do argumentacji zawartej w apelacji stwierdzić należy, że opinia, aczkolwiek jednoznacznie nie zidentyfikowała oskarżonego, to jednak potwierdziła w znacznym stopniu te okoliczności, które podawał w swoich zeznaniach pokrzywdzony M. W. (2). Odnosząc się jeszcze do zapisu monitoringu, a w szczególności do widocznych na niektórych ujęciach jasnych wypustek na ramionach kurtki, w którą ubrana była osoba podobna do oskarżonego, stwierdzić należy, że powołanie się przez obrońcę w apelacji, że oskarżony nigdy nie miał takiej kurtki jest twierdzeniem, którego prawdziwość aktualnie nie daje się zweryfikować. W tej sytuacji wywodzenie z tego tytułu jakichkolwiek konsekwencji w zakresie ustaleń faktycznych nie jest możliwe. Kolejną okolicznością wynikającą z zeznań świadka M. W. (1), a wskazującą na oskarżonego jako na osobę, która dopuściła się na nim przestępstwa jest podnoszony fakt charakterystycznego chodu oskarżonego. Nie jest kwestionowane ustalenie, że oskarżony ma jedną nogę krótszą i że znajduje to odzwierciedlenie w sposobie jego chodzenia. Jako dywagacje uznać należy wywodzenie przez obrońcę oskarżonego wniosków w zakresie zasadności uznania przez sąd I instancji tej okoliczności jako wskazującej na sprawstwo oskarżonego, z tego, że ten charakterystyczny sposób chodzenia, został określony przez pokrzywdzonego jako „bujanka”, a nie jak chce tego obrońca jako utykanie.

W uznaniu Sądu Apelacyjnego ocena dowodu z zeznań pokrzywdzonego M. W. (1) nie nasuwa żadnych zastrzeżeń i jest oceną odpowiadającą regułom wynikającym z art. 7 k.p.k. Wbrew twierdzeniom apelującego sąd I instancji dokonał oceny tego dowodu w sposób bardzo dokładny oraz uwzględniający wnioski jakie wynikały z opinii psychologicznej dotyczącej tego świadka. Opinia ta wskazując na pewne ułomności intelektualne świadka nie daje żadnych podstaw do dyskredytacji prawdziwości składanych przez niego zeznań.

Nie budzi zastrzeżeń również ocena pozostałego materiału dowodowego. Analiza logowania się telefonu oskarżonego w (...), aczkolwiek nie potwierdziła przebywania oskarżonego w miejscu zdarzenia, ale jak trafnie podniósł to sąd I instancji, nie dała podstaw do wykluczenia tego, że oskarżony w czasie gdy miała miejsce napaść na pokrzywdzonych znajdował się w miejscu popełnienia przestępstwa. Analiza ta natomiast dała podstawę do uznania, że oskarżony nie mówił prawdy, iż w dniu 1 stycznia 2012 roku cały dzień przebywał w swoim mieszkaniu. Zauważyć trzeba, że podawana na potwierdzenie tych wyjaśnień okoliczność, że tego dnia kłócił się z sąsiadem R. G. również nie znalazła potwierdzenia w prawidłowo ocenionych zeznaniach tego świadka.

Odnosząc się do zarzutu nietrafnego ustalenia przez sąd I instancji, że znaleziony w mieszkaniu oskarżonego nóż posłużył oskarżonemu do popełnienia przestępstwa stwierdzić należy, że zarzut ten jest oparty na fragmencie zeznań drugiego z pokrzywdzonych, a mianowicie P. W. (1), który stwierdził, że używany przez oskarżonego nóż mógł być nożem do tapet. Podkreślić w tym miejscu należy, że oskarżony nie groził nożem bezpośrednio P. W. (1), a pokrzywdzony narzędzie to widział z pewnej odległości w sytuacji zagrożenia nim M. W. (1). Z tego powodu obserwacje P. W. (2) mogą być dotknięte błędem w zakresie wyglądu tego noża. Zauważyć trzeba, że świadek ten wspominając o nożu do tapet dodaje jednocześnie, że mógł to być inny nóż z wysuwającym ostrzem. Opis ten jest na tyle niedokładny, że trudno z niego wyprowadzać jednoznaczne wnioski co do rzeczywistego wyglądu noża. Zauważyć trzeba również, że i M. W. (1) nie opisał dokładnie tego narzędzia. W tej sytuacji nie ma podstaw do uznania, że wskazany przez oskarżonego w pierwszych wyjaśnieniach nóż odnaleziony w jego mieszkaniu nie był tym nożem, którym posługiwał się oskarżony.

Za niezasadny uznać również należy podniesiony w apelacji zarzut dotyczący oceny wiarygodności świadka K. L.. Sąd I instancji poddał szczegółowej analizie ten dowód i doszedł do trafnych wniosków w zakresie jego znaczenia dla ustaleń faktycznych w sprawie. O tym, że K. L. był pierwszą osobą, która zakupiła telefon od oskarżonego, poza zeznaniami tego świadka, który ten fakt przyznał i rozpoznał znanego mu już z wcześniejszych kontaktów oskarżonego świadczy przede wszystkim fakt, że na skradzionym telefonie doszło do zalogowania się w dniu 2 stycznia 2012 roku numeru 519 – 651 – 213 przypisanego karcie SIM należącej do K. L.. Świadek wskazał, że następnie telefon ten sprzedał koledze A. B.. W tej sytuacji jednoznaczny jest wniosek, że świadek A. B., który nie zaprzeczył, że był w posiadaniu

przedmiotowego telefonu świadomie , lub na skutek błędnego przekonania rozmija się z prawdą zeznając , że telefon nabył od nieznanego mu mężczyzny.

Reasumując, jeszcze raz należy stwierdzić, że w uznaniu Sądu Apelacyjnego sąd I instancji przeprowadził postępowanie wszechstronnie i kompleksowo, w sposób umożliwiający dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych. Przeprowadzona przez ten sąd ocena dowodów jest rzetelna i wskazuje dokładnie, którym z dowodów i w jakiej części sąd dał wiarę, a którym przymiotu wiarygodności odmówił. Stanowisko swoje w tej kwestii sąd orzekający przedstawił w uzasadnieniu orzeczenia prawidłowo stosując zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Rozważania Sądu I instancji aczkolwiek swobodne nie noszą cech dowolności, a tym samym korzystają w pełni z ochrony przewidzianej w treści art. 7 k.p.k.. Apelacja obrońcy oskarżonego nie dostarczyła argumentów pozwalających na zakwestionowanie tej oceny.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Zważywszy na to, że oskarżony nie posiada środków finansowych, ani majątku umożliwiającego mu uiszczenie kosztów sąd zwolnił oskarżonego w części przypadających od niego kosztów procesu za postępowanie odwoławcze stosując przepis 624 § 1 k.p.k.

SŁAWOMIR SIWIERSKI MARIUSZ TOMASZEWSKI MACIEJ ŚWIERGOSZ